

ע"פ 68824/12/19 - אמיר ג'מאל נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 68824-12-19 ג'מאל נ' מדינת ישראל 27 פברואר 2020

בפני הרכב כבוד השופטים:

י. גריל, שופט עמית [אב"ד]

כ. סעב, שופט

ש. שטמר, שופטת עמיתה

המערער:

אמיר ג'מאל

ע"י ב"כ עוה"ד עימאד חדאד

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז חיפה (פלילי)

ע"י ב"כ עו"ד גב' שרון איל

הודעת ערעור מיום 29.12.19 על גזר-דינו של בית-משפט השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פיינסוד-כהן) מיום 13.11.19 ב-ת"פ 18959-06-15.

פסק דין

א. בפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בעכו (כב' השופטת שושנה פיינסוד-כהן) מיום 13.11.19 ב-ת"פ 18959-06-15, כשבמסגרת גזר הדין נפסל המערער מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל.

הערעור מתמקד אך ורק בעניין הפסילה.

ב. הנסיבות הצריכות לעניין הינן בתמצית אלה:

בכתב-האישום המתוקן שהוגש כנגד המערער, יליד 1994, טענה המדינה, כי בתאריך 25.1.2015 נהג המערער ברכבו בהיותו נתון תחת השפעת אלכוהול ובבדיקת "ינשוף" שבוצעה לו נמצאו 485 מיקרוגרם אלכוהול לליטר אויר נשוף. בנסיבות אלה עוכב המערער על ידי השוטרים בחשד לנהיגה תחת השפעת אלכוהול והתבקש לעלות לניידת.

בחיפוש שנערך על גופו של המערער בתחנת המשטרה נמצא, כי המערער מחזיק על גופו סכין מתקבעת שבכוחה לדקור או לחתוך, מבלי שהוכיח כי החזיק אותה למטרה כשרה.

המדינה ייחסה למערער בכתב-האישום המתוקן עבירה של החזקת סכין למטרה לא כשרה לפי סעיף 186(א) של חוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, עבירה לפי תקנה 26(2) של תקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

הנאשם הודה והורשע בעבירות שיוחסו לו בכתב-האישום המתוקן, ובשלב זה הופנה לשירות המבחן לשם הכנת תסקיר.

ג. בתסקיר שירות המבחן מיום 29.5.2016 הומלץ, כי תוטל על המערער ענישה קונקרטית ומוחשית כמאסר שירוצה בעבודות שירות לצד מאסר מותנה ופסילה ממושכת, וזאת נוכח התנגדותו להשתתף בהליך טיפולי ייעודי, ואולם, בתסקיר נוסף מיום 5.7.2016, ומשחל שיפור בשיתוף הפעולה של המערער עם שירות המבחן, הומלץ, כי יוטל על המערער צו מבחן למשך 12 חודשים במהלכם ישתלב בקבוצה למניעת נהיגה תחת השפעת אלכוהול וכן הומלץ להטיל עליו מאסר מותנה משמעותי וממושך וכן צו של"צ בהיקף של 180 שעות.

ד. בישיבת בית-משפט קמא שהתקיימה ביום 15.12.16, ביקש ב"כ המדינה (עמ' 14 לפרוט') להטיל על המערער מאסר על-תנאי ארוך ומרתיע, וכן: **"ענישה מוסכמת של 6 חודשי פסילת רישיון נהיגה בניכוי הפסילה המנהלית שאורכה היא 30 ימים"** ובנוסף התבקשה גם הטלת קנס משמעותי.

סנגורו של המערער עתר לעומת זאת כי תבוטל הרשעתו של המערער, והוסיף, שנסיבות ביצוע העבירה אינן חמורות, ומה גם שהמערער הבין את חומרת מעשיו, ובשנתיים שחלפו מאז ביצוע העבירה אין הוא מבצע עבירות, ולכן ביקש לאמץ את המלצות שירות המבחן.

בא כוח המדינה התנגד לביטול ההרשעה וציין, שאף שירות המבחן לא התייחס לביטול ההרשעה ולא המליץ על-כך.

ה. בגזר הדין הראשון מיום 4.1.2017 דחה בית-משפט קמא את בקשתו של הסנגור לביטול ההרשעה ובגזר הדין הטיל בית-משפט קמא על המערער צו של"צ בהיקף של 180 שעות, צו מבחן לתקופה של 12 חודשים, מאסר על-תנאי לתקופה של חודשיים למשך 3 שנים, וכמו כן פסל את המערער מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 6 חודשים בניכוי הפסילה המנהלית, וכן הטיל עליו 12 חודשי פסילה על-תנאי למשך שנתיים.

ו. ביום 9.3.2018 פנה שירות המבחן לבית משפט קמא וביקש להפקיע את צווי המבחן והשל"צ בציינו, שהמערער התקשה לשתף פעולה עם שירות המבחן, לא עמד בתנאי המבחן, ולא השלים את שעות השל"צ שהוטלו עליו.

ז. בהחלטתו מיום 28.1.2019 ציין בית-משפט קמא, כי אמנם בקשת שירות המבחן בתחילה הייתה להפקיע הן את צו המבחן והן את צו השל"צ, ואולם בישיבה שהתקיימה ביום 7.1.2019 הונח בפני בית-משפט קמא תסקיר חדש בו חזר בו שירות המבחן מבקשתו להפקיע את צו המבחן וביקש להאריכו בשנה, בשים לב לנכונותו של המערער להתגייס לטיפול, ואילו הבקשה להפקעת צו השל"צ נותרה בעינה נוכח העובדה שהמערער עדיין משתמש בסמים.

בהחלטתו זו מיום 28.1.19 העיר בית-משפט קמא, שלמעשה מונחות בפניו כל העילות להפקעת צו המבחן, אך מכיוון שהמחוקק קבע כי הפקעת צו מבחן אפשרית רק לנוכח בקשתו של הנאשם או בקשת שירות המבחן, מסתפק בית-המשפט בהפקעת צו השל"צ בלבד.

ח. לאחר שהומצא תסקיר נוסף של שירות המבחן, התקיימה ישיבה נוספת בפני בית-משפט קמא ביום 9.9.2019 ובה הובעה הסכמתם של שני הצדדים להפקעת צו המבחן ובית המשפט הורה על-כך.

ביום 11.11.2019 נשמעו הטיעונים לעונש.

באת כוח המדינה טענה באותה ישיבה בעמ' 38 לפרוט' כך:

" אני שבה על טיעוני המאשימה מיום 15.12.16 שם ציינה המאשימה כי מדובר במתחם שנע בין מאסר על-תנאי ל-8 חודשי מאסר בפועל. המאשימה בזמנו ביקשה להשית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על-תנאי ארוך ומרתיע, פסילת רישיון נהיגה, קנס כספי. במצב דברים בו ניתנה ענישה הצופה פני עתיד שהנאשם לא הצליח לקבל בשתי ידיו באחריות, צפויה (צ"ל: סבורה) המאשימה כי יש להשית על הנאשם את העונשים הראויים כמפורט בטיעוני המאשימה".

הסנגור חזר גם הוא על טיעוניו כפי שכבר הועלו בפני בית-משפט קמא בישיבת 15.12.2016.

ט. בגזר הדין השני שנתן בית-משפט קמא ביום 13.11.19, הטיל בית-משפט קמא על המערער מאסר מותנה לתקופה של חודשיים למשך 3 שנים, קנס בסכום של 1,500 ₪ או 6 ימי מאסר, וכן פסל את המערער מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בניכוי תקופת הפסילה המנהלית שריצה המערער (בת 30 יום), וכן תקופת הפסילה בת 6 חודשים על-פי גזר הדין הקודם, ככל שהפקיד המערער את רישיונו.

בנוסף, פסל בית-משפט קמא את המערער מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 12 חודשים על-תנאי למשך שנתיים.

י. המערער ממאן להשלים עם גזר-דינו של בית-משפט קמא מיום 13.11.19 וערעורו בכל הנוגע לתקופת הפסילה בפועל מונח בפנינו.

מדגיש הסנגור, שבישיבת בית-המשפט לשמיעת הטענות לעונש שהתקיימה ביום 11.11.19 (לאחר הפקעת צו המבחן), הודיעה באת כוח המדינה, כי היא שבה על טיעוניה מיום 15.12.2016, והרי במסגרת הטענות לעונש מיום 15.12.2016 ביקשה באת כוח המדינה להטיל על המערער פסילה בפועל של רישיון הנהיגה, לתקופה של 6 חודשים, בניכוי הפסילה המנהלית וזאת בתור ענישה מוסכמת.

הסנגור מציין, כי הסדר הטעון אשר גובש בין הצדדים כלל תיקון משמעותי של עובדות כתב-האישום, לרבות האישומים שיוחסו למערער, ובנוסף סוכם, שרכיב הפסילה בפועל, נוכח כשלים רבים בראיות, יהא ענישה מוסכמת של פסילה בת 6 חודשים בלבד, פרק זמן אשר מצוי ברף הענישה הנהוג בעבירות של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, בצירוף לעבירה אחרת.

מוסיף הסנגור, שבישיבה מיום 11.11.19, לאחר הפקעת צו המבחן, לא ביקשה באת כוח המדינה בטיעוניה כל החמרה בעניין הפסילה, אלא הפנתה לטיעונים לעונש שהיא הביאה לפני בית-משפט קמא ביום 15.12.16, והרי באותה עת הייתה הסכמה בין הצדדים בכל הנוגע למרכיב פסילת רישיון הנהיגה בפועל, כהסדר עונשי קבוע מראש (שישה חודשי פסילה בפועל) ומדגיש הסנגור, שעל בסיס תיקון כתב-האישום והענישה המוסכמת הנ"ל, ויתר המערער על חקירת עדים והודה בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

ואולם, כאמור כבר לעיל, כך מלין הסנגור בערעורו, בית-משפט קמא גזר על המערער, בין יתר רכיבי הענישה, פסילה בפועל של רישיון הנהיגה לתקופה של 24 חודשים, בניכוי התקופה שאותה כבר ריצה, משמע, למעשה 18 חודשי פסילה בפועל, מעבר לפרק הזמן שאותו כבר ריצה, ובכך מתמקד הערעור.

הטרוניה של המערער היא על-כך שבית משפט קמא חרג הן ממתחם הענישה הנהוג והן מהסדר הטעון שהושג בין הצדדים, וזאת ללא כל הנמקה או טעם מיוחד. לטענת הסנגור, בית משפט קמא הטיל על המערער 24 חודשי פסילה בפועל שהוא עונש חובה לעבירות נהיגה בשכרות, אך לא כשמדובר בעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, ומה גם שהדבר מנוגד באופן מוחלט להסכמות העונשיות שהושגו בין הצדדים.

לטענת הסנגור, היה על בית-משפט קמא לכבד את ההסכמה שהושגה בין הצדדים בישיבה מיום 15.12.2016 בכל הנוגע לרכיב הפסילה בפועל (6 חודשים), שהרי שני הצדדים לא התייחסו בטיעוניהם מיום 11.11.2019 להחמרה ברכיב הפסילה, ואף לא הועלתה טענה כלשהי באשר לביטול ההסדר שהושג בין הצדדים בעניין הפסילה, ומה גם שבאת כוח המדינה הפנתה לטיעוניה הקודמים, בהם ביקשה להטיל עונש פסילה מוסכם של שישה חודשים.

מציין הסנגור, שבשלב זה הספיק כבר המערער לרצות את הפסילה בת ששת החודשים בגין עבירת הנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, בעוד שבית משפט קמא גזר עליו פסילה נוספת בגין אותה עבירה, למרות שקיים ספק רב האם הייתה המדינה מצליחה להוכיח ביצוע עבירה זו (אילו התנהל הליך ההוכחות), נוכח קיומם של כשלים חמורים בראיותיה של המדינה בגין עבירה זו.

עוד ובנוסף הצביע הסנגור בטיעונו על פסיקתו של בית-המשפט העליון לפיה ככלל יכבד בית-המשפט הסדר טיעון שהושג בין הצדדים, אלא אם קיימות נסיבות כבדות משקל להימנע מכיבוד הסדר הטיעון (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, (25.12.02)).

הסנגור חוזר על טענתו לפיה שגה בית-משפט קמא בגזר-דינו מיום 13.11.19 שעה שסטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה כפי שנקבעה בפסיקה, וכן ביחס לעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים.

בנוסף, כך לטענת הסנגור, לא נתן בית-משפט קמא את דעתו לטיעוניהם של הצדדים שעה שהחמיר באופן ניכר את עונשו של המערער בכל הנוגע לעבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, וסטה ממדיניות הענישה המקובלת באשר לעבירה מסוג זה.

כמו-כן מלין הסנגור על-כך, שבית משפט קמא לא קבע בגזר-דינו החדש מיום 13.11.19 מתחם ענישה הולם לעבירות שבהן הורשע המערער, שכן היה על בית-משפט קמא לדון בשאלה מהו מתחם הענישה הראוי בנסיבות העניין, ומה מקום עונשו של המערער בתוך מתחם הענישה המתאים לו, תוך התחשבות בנסיבותיו של המערער.

בנוסף נטען, שבית-משפט קמא נמנע מלנמק וליתן טעם מיוחד מה הניע אותו להטיל תקופת פסילה כה חמורה על המערער שעה שלא קבע מהו המתחם ההולם, ולא נימק מה הניע אותו להחמיר בעונש הפסילה.

מכאן העתירה של הסנגור לבטל את רכיב הפסילה בפועל שהוטל על המערער במסגרת גזר הדין, ולחלופין בלבד, להורות על החזרת התיק לבית משפט קמא לצורך שמיעת טיעוני הצדדים בעניין הפסילה בפועל.

י"א. בישיבת בית-המשפט מיום 6.2.2020 חזר בפנינו ב"כ המערער על טיעונו והוסיף, שלפי הנחיית פרקליט המדינה כשקיים הסדר בין נאשם לבין המדינה לגבי עונש מסוים, על המדינה לכבד הסדר זה.

בעניינו, הדגיש הסנגור, כי בישיבת בית-משפט קמא מיום 11.11.19 הודיעה באת כח המדינה שהיא חוזרת על טיעוניה לעונש כפי שפורטו ביום 15.12.16 בטרם ניתן גזר הדין הראשון של המערער, כשאותם טיעונים כללו תקופת פסילה **מוסכמת** של שישה חודשים.

בנוסף ציין הסנגור, שצווי השל"צ והמבחן אמנם הופקעו, שהרי המערער הפר את צו השל"צ, אך היה זה לאחר

שהמערער ביצע כשני שליש מתקופת השל"צ ובנוסף גם עבר סדנא במסגרת שירות המבחן.

י"ב. ב"כ המדינה ציינה בטיעוניה, שבגזר הדין הראשון הוטלו על המערער צו של"צ וצו מבחן, ורישיון הנהיגה נפסל בפועל לשישה חודשים בשים לב להסדר מוסכם, ואולם משהמערער חדל מלבצע את צו השל"צ וצו המבחן הופקע לא יתכן שתקופת הפסילה תמשיך לעמוד על שישה חודשים, שהרי ההפקעה באה נוכח העובדה שהמערער זלזל בצו השל"צ ובצו המבחן.

נוכח הערותינו ציינה ב"כ המדינה, שמוכנה היא להסכים להעמדת תקופת הפסילה על 12 חודשים, ולכל הפחות על 11 חודשים, אך לא יעלה על הדעת שהמערער ימשיך ליהנות מתקופת הפסילה של שישה חודשים, בהתאם להסדר שהושג בשעתו בין הצדדים, כשמחד גיסא, מפר המערער את צו השל"צ וצו המבחן, ומאידך גיסא, "נהנה" המערער מתקופת הפסילה הקצרה הנ"ל של שישה חודשים.

י"ג. לאחר שנתנו דעתנו לנסיבות המקרה ולטיעוניהם של הצדדים, מסקנתנו היא שדין הערער להתקבל חלקית.

י"ד. אכן, בטיעון לעונש בבית משפט קמא מיום 15.12.16 הבהירה באת כח המדינה (לאחר שתוקן כתב-האישום) שקיימת הסכמה בין הצדדים בכל הנוגע לאורך תקופת הפסילה - שישה חודשים, ובית משפט קמא אכן כיבד את ההסדר בגזר הדין הראשון.

משהופקעו צו השל"צ וצו המבחן נוכח התנהלותו של המערער נשמעו הטיעונים לעונש בפני בית-משפט קמא ביום 11.11.2019, במסגרתם טענה באת כח המדינה:

"אני שבה על טיעוני המאשימה מיום 15.12.16 שם ציינה המאשימה כי מדובר במתחם שנע בין מאסר על תנאי ל - 8 חודשי מאסר בפועל. המאשימה בזמנו ביקשה להשית על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על-תנאי ארוך ומרתיע, פסילת רישיון נהיגה, קנס כספי. במצב דברים בו ניתנה ענישה הצופה פני עתיד שהנאשם לא הצליח לקבל בשתי ידיו באחריות, צפויה (צ"ל: סבורה) המאשימה כי יש להשית על הנאשם את העונשים הראויים כמפורט בטיעוני המאשימה".

הסנגור מבקש מאתנו, כי נפרש מילולית, פשוטו כמשמעו, את דברי באת-כח המדינה בפני בית-משפט קמא: **"אני שבה על טיעוני המאשימה מיום 15.12.16...."** במובן זה שהמדינה עומדת מאחורי ההסדר בדבר תקופת פסילה מוסכמת של 6 חודשים גם לצורך מתן גזר הדין השני, ואולם פרשנות זו אינה מתקבלת על הדעת ולגופו של עניין אינה מוצדקת.

ט"ו. אכן, נעשה הסדר בין ההגנה לבין המדינה במובן זה שתוקן כתב-האישום ובמקום סעיפי האישום

המקוריים: איומים, החזקת סכין, הפרעת שוטר במילוי תפקידו, ונהיגה בהיות המערער שיכור (לפי סעיף 62 (3) של פקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961, צוינו בכתב-האישום המתוקן סעיפי האישום הבאים: החזקת סכין ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, לפי תקנה 26 (2) של תקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

לטענת הסנגור, הודה המערער בכתב-האישום המתוקן, חרף הכשלים הראייתיים המשמעותיים שעמדו בדרכה של המדינה, על בסיס ההסכמה שתקופת הפסילה בפועל תעמוד על שישה חודשים, ואילו שאר רכיבי הענישה נותרו פתוחים.

אין ספק, שהסדר זה בין ההגנה לבין המדינה יצר ציפיות אצל המערער, ובית משפט קמא אכן כיבד את ההסדר בגזר-דינו הראשון מיום 4.1.2017.

ט"ז. ואולם, לאחר שהמערער ביצע רק חלק (כשני שלישי) משעות השל"צ, ושירות המבחן ציין העדר שיתוף פעולה מצד המערער, ונוכח שימוש בסמים לא ניתן היה להמשיך בשל"צ, הופקע צו השל"צ, לפי החלטת בית-משפט קמא מיום 28.1.19 בה צוין, כי למעשה הונחו בפני בית-המשפט כל העילות המצדיקות הפקעת צו מבחן, ומאוחר יותר, ביום 9.9.19, אכן הופקע גם צו המבחן, בהסכמה.

המערער, כעולה מן האמור לעיל, הביא במו ידיו הן להפקעת צו השל"צ, וכן להפקעת צו המבחן. נוכח הנסיבות שפורטו לעיל, ונוכח הפקעה זו, נזקק בית-המשפט לגזור את דינו מחדש.

י"ז. בנסיבות החדשות שנוצרו אין המערער יכול להיזקק כיום להסכמה באשר לאורך תקופת פסילת רישיון הנהיגה, שעליה הצהירו הצדדים בפני בית-המשפט ביום 15.12.16.

על הציפיות שעליה רשאי היה המערער להסתמך בטרם ניתן גזר הדין הראשון, אין הוא רשאי להתבסס כיום, שהרי המערער הוא זה שהפר את ההזמנות לשיקום שניתנה לו בדמות גזר דין מתון ביותר שכלל צו של"צ וצו מבחן.

י"ח. ברי, שכאשר ציינה ב"כ המדינה בפני בית-משפט קמא בישיבת 11.11.19: "אני שבה על טיעוני המאשימה מיום 15.12.16..." כוונתה הייתה לרכיבי הענישה:

"3 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על-תנאי ארוך ומרתיע, פסילת רישיון הנהיגה, וקנס כספי".

דעת לנבון נקל, שאין הכוונה לאימוץ ההסדר המוסכם של 6 חודשי פסילה, והא ראייה שאף הסנגור בטיעונו לעונש מיום 11.11.19 בפני בית-משפט קמא לא העלה כלל את הטענה שההסדר בדבר 6 חודשי פסילה בפועל עומד בעינו וממשיך לחול, חרף הפקעת צו השל"צ וצו המבחן.

לפיכך, את טענת הסנגור לפיה ההסדר המוסכם של פסילת רישיון הנהיגה לשישה חודשים, עומד בתקפו גם כיום - יש לדחות מן הטעמים שפורטו לעיל.

י"ט. יחד עם זאת, לגופו של עניין, סבורים אנו, שיש להתערב בגזר-דינו של בית-משפט קמא בכל הנוגע לאורך תקופת הפסילה בפועל (24 חודשים) של רישיון הנהיגה, שקבע בית-משפט קמא בגזר-דינו מיום 13.11.19, וזאת בשים לב לפער הניכר הקיים בין העבירה של נהיגה בשכרות: סעיף 62 (3) של פקודת התעבורה, בהתאם לכתב האישום המקורי, לבין העבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים לפי תקנה 26 (2) של תקנות התעבורה, בהתאם לכתב האישום המתוקן.

כ. סעיף 39א של פקודת התעבורה קובע, כי מי שהורשע בעבירה לפי סעיף 62 (3) של פקודת התעבורה תוטל עליו, בנוסף לכל עונש אחר, פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה **שלא תפחת משנתיים**, ורק בנסיבות מיוחדות שיפורשו בגזר הדין רשאי בית-המשפט להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

במובחן מכך, תקנה 26 (2) של תקנות התעבורה (נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים) מצויה בתוספת הראשונה של פקודת התעבורה, וסעיף 38 של פקודת התעבורה קובע, כי מי שהורשע בעבירה לפי התוספת הראשונה דינו, בנוסף לכל עונש אחר, פסילה מלקבל או מלהחזיק את רישיון הנהיגה **לתקופה שלא תפחת משלושה חודשים**, אך רשאי בית-המשפט בנסיבות מיוחדות שיפורטו בגזר הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

כ"א. בהתחשב אפוא בפער שקבע המחוקק בין תקופת הפסילה ביחס לעבירה של נהיגה בשכרות, לעומת העבירה של נהיגה תחת השפעת משקאות משכרים, היא העבירה בה הורשע המערער בכתב-האישום המתוקן, סבורים אנו, שיש למתן במידה רבה את אורך תקופת הפסילה בפועל שהטיל בית-משפט קמא על המערער בגזר הדין השני מיום 13.11.19.

חרף העובדה שהמערער בהתנהלותו הפר את צווי השל"צ והמבחן שהופקעו, ומכאן שנוצר הצורך לגזור את דינו מחדש, יש לשמור על יחס סביר בין תקופת הפסילה בפועל בגזר הדין הראשון, לבין תקופת הפסילה בפועל המוטלת על המערער לפי גזר הדין השני.

בשים לב לכל אלה החלטנו להעמיד את תקופת הפסילה בפועל על **תשעה חודשים** וממנה תנוכה תקופת ששת חודשי הפסילה שאותה הספיק המערער לרצות בהתאם לגזר הדין הראשון.

כ"ב. התוצאה מכל האמור לעיל היא, שאנו מקבלים את הערעור חלקית, במובן זה שחלף תקופת פסילת רישיון הנהיגה בפועל שקבע בית משפט קמא בגזר-דינו מיום 13.11.19 אנו מורים בזאת, שהמערער יפסל מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של **תשעה חודשים** בפועל, וממנה יש להפחית את

ששת חודשי הפסילה בפועל שהמערער כבר ריצה בהתאם לגזר הדין הקודם מיום 4.1.2017.

אנו מורים למערער להפקיד את רישיון הנהיגה שלו במזכירות בית-משפט השלום בעכו (ת"פ 18959-06-15) לא יאוחר מיום שלישי **3.3.2020** שעה 12:00 בצהרים.

ניתן היום, ב' אדר תש"פ, 27 פברואר 2020, במעמד הנוכחים.

למזכירות :

יש להמציא את העתק פסק דיננו למזכירות בית-משפט השלום בעכו למעקב אחר הפקדת רישיון הנהיגה.

ש' שטמר, שופטת
עמיתה

כ' סעב, שופט

י' גריל, שופט עמית
[אב"ד]